

LUKE ALLNUTT

NEBO

je naše

plus

Nebo je naše

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.vydavatelstvoplus.sk
www.albatrosmedia.sk

Luke Allnutt
Nebo je naše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

LUKE ALLNUTT

NEBO

je naše

plus

**Venujem Markéte,
Tommymu
a Dannymu.**

Prvá část

1

Kým tu ešte bola, hltala jednu knihu za druhou. Vo svojom obľúbenom kresle, v posteli, obložená hrbou vankúšov. Knihy jej padali z nočného stolíka, kopili sa na dlážke. Najviac zo všetkého milovala zahraničné detektívky. Prehrýzala sa cez ne s cudne našpúlenými perami a s kamennou, nehybnou tvárou.

Niekedy som sa v noci zobudil a videl som, že ešte stále svieti: Anna, jej výrazná silueta, sedela s vystretým chrbtom tak, ako ju vždy učili. Nevšimla si, že som hore, hoci som sa k nej otočil. Neodlepila oči od knihy, obracala stránky, akoby sa biflovala na písomku.

Spočiatku to boli zvyčajní škandinávski podozriví – Henning Mankell, Stieg Larsson –, po nich však prešla na nemecký roman noir zo štyridsiatych rokov či akúsi thajskú ságu zo šesťdesiatych rokov, ktorá sa odohrávala na ostrove Phuket. Obálky boli spočiatku známe – rozpoznateľné fonty a dizajn veľkých vydavateľstiev –, ale onedlho získali nádych ezoteriky, sadzbu som nepoznal a aj väzba bola iná.

A jedného dňa bola zrazu preč. Neviem, kam sa podeli tie knihy. Od toho dňa po nich pátram v naivnom očakávaní, že niektoré z nich nájdem tajne zastrčené na ktorejosi z mojich poličiek, no žiadnu z nich som už nikdy viac nevidel. Podľa mňa si ich všetky vzala so sebou, na-

pchala ich do jedného z tých svojich farebných vriec na separovaný zber odpadu.

Dni po jej odchode sú rozmazané. Akoby som bol v narkóze. Zatahnuté závesy a čistá vodka. Znepokojivé ticho, také, ako keď pred zotmením úplne zmĺknu vtáky. Spomínam si, ako som sedel v hale a civel na krištáľový pohár s hrubým dnom a nebol som si istý, či sa za palec vodky meria podľa palca naležato alebo nastojato.

V dome bol prievan. Ťahalo popod dvere, cez popraskané steny. Myslím, že som vedel, odkiaľ fúka. No nemohol som tam ísť. Nemohol som vyjsť po schodoch, lebo to už nebol náš dom. Tie miestnosti neexistovali. Akoby mi do nich zakázali vstúpiť dospelí, ktorí tam skrývajú svoje tajomstvá. A tak som iba sedel, dole, v tom starom mŕtvom dome, a vietor mi ofukoval šiju. Odišli a všetko zahalilo zraňujúce ticho.

Och, som si istý, že by ju potešilo, keby ma teraz videla, v ufúľanej krčmičke, zastrčeného v tmavom kúte – iba ja, blikotajúci televízor, falošný hluchonemý predávajúci svetielkujúce kľúčenky s motívmi z Disneyho rozprávok. Na vchodových dverách je diera, akoby sa ich niekto pokúsil vykopnúť, a cez povievajúci priehľadný plast vidím zopár detí. Mocú sa po parkovisku, fajčia a na starej béemiske predvádzajú všakovaké kúsky.

„Varovala som ťa.“ Nahlas by to nepovedala – to by bolo pod jej úroveň –, vyčítal by som jej to však z tváre, z takmer nebadateľne zdvihnutého obočia, z náznaku úsmevu.

Anna si vždy myslela, že som trochu neokrôchaný, nikdy sa mi nepodarilo striasť zo seba sídlisko. Spomínam si, ako som jej povedal, že môj otec chodieval v sobotu popoludní do stávkovej kancelárie. Nasledovalo zdvorilé prekvapenie, samolúby úsmev. Lebo z jej rodiny nikto nechodil ani len do krčmy. *Ani na Vianoce?* spýtal som sa raz. Povedala nie. Po večeri si možno dali pohárik sherry, ale iba to, nič viac. Namiesto toho chodili zvoníť.

Už je tma, na západ slnka si však nespomínam. Vonku niekto na aute túruje motor a svetlo zo svetlometov kľže po stenách krčmy ako bacharská baterka. Vrátim sa k baru a objednám si ďalšie pivo. Otočia sa ku mne hlavy, no nedívam sa im do očí, vyhýbam sa zrakovému kontaktu, nevyspytateľnému pokyvávaniu.

Na stoličke, tvárou k dverám, sedí statný rybár. Rozpráva rasistický vtíp o nevernej žene a o chlípku vytrhnutom z ohanbia a mne sa vybaví, že som ho raz po škole začul kdesi v zapadnutej uličke vo východnej časti Londýna, kde ľudia vyhadzujú pornočasopisy a prázdne plechovky od koly. Štamgasti sa pri pointe zasmiejú, ale barmanka nie. Odvráti sa od nich. Na stene za ňou visia pin-up girls z tretej stránky a zarámovaný výtláčok novín, čo vyšli deň po 11. septembri.

„Štyri libry desať pencí, zlato,“ oznámi mi barmanka a postaví pivo na pult. Ruky sa mi trasú, prstami sa neobratne premávam v peňaženke, drobné vysypem na bar.

„Pardon,“ ospravedlňujem sa, „studené ruky.“

„Viem,“ povie. „Vonku mrzne. Ukážte.“ Vezme mince a potom mi z dlane odráta zvyšok sumy, akoby som bol dáky senilný dôchodca.

„Takže,“ ráta. „Štyri desať.“

„Vďaka,“ vyhabkám trochu zahanbený. Usmeje sa. Má milú tvár. Takú na miestach ako toto často nevidieť.

Keď sa zohne, aby povykladala riad z umývačky, lognem si poriadny dúšok zo svojej ploskačky. Je to jednoduchšie, než objednávať panáka ku každému pivu. Človek sa hneď zapíše ako ožran a ľudia vás nespustia z očí.

Cestou späť k stolu si na opačnom konci baru všimnem mladú ženu. Predtým sedela s akýmsi mužom, zrejme jedným z rybárových kamarátov, no ten už odišiel, pneumatiky zakvičali a on odfrčal na vytuningovanom hatchbacku. Povedal by som, že si zrejme chcela večer niekam vyraziť: minisukňa, tesný ligotavý top a dlhé čierne riasy.

Po očku som sledoval barmanku, dával som pozor, aby ma nezbadala, potajme som si znova poriadne upil vodky a pocítil známe vzrušenie, tú smutnú blaženosť. Zahľadel som sa na ženu pri bare. Prešla na tvrdé, zavolała na barmanku, podľa mňa to bola jej kamarátka. Zasmiala sa a takmer spadla zo stoličky, len tak-tak znova získala stratenú rovnováhu, lapila dych.

Pôjdem za ňou. O chvíľu. Potrebujem ešte zopár drinkov.

Idem na Facebook. Prstom posúvam obsah na displeji a žmúrim, aby som naň videl. Profil mám prázdny, bez fotiek, črtá sa na ňom len mužská silueta. Nikdy som ni-

koho nelajkol, neokomentoval ani som nikomu nezaželal všetko najlepšie k narodeninám, no bol som tam každý deň, skroloval som, posudzoval, skroloval a posudzoval, cez drobné okienka som nemravne nazíral do života ľudí, o ktorých som už nič nevedel, so všetkými tými ich východmi a západmi slnka, cyklotúrami po Škótskej vysočine, nekonečnými prúdmi pad thai a avokádových toastov na Instagrame aj s tou nepochopiteľnou povýšenosťou, s akou si dávali na večeru suši.

Zhlboka sa nadýchnem, potom si odpijem piva aj vodky. Je mi ich ľúto, všetkých tých úbožiacov s trikolórami a dúhami, ktorí svoju profilovú fotografiu menia pri každej príležitosti podľa toho, o čo sa údajne práve v tej chvíli treba starať – o utečencov, o najnovšie obeť teroristického útoku na akomsi Bohom zabudnutom mieste. Všetky ich hashtagy a úprimné slová o *dávaní*, lebo kedysi, predtým, ako začali chodiť na univerzitu, pomohli postaviť školu v Afrike a tými svojimi perami odhaľujúcimi dokonale biele zuby pobozkali hnedú ruku žobrákovi.

Sadnem si trochu inak, aby som lepšie videl na mladú ženu pri bare. Objedнала si ďalší drink, na telefóne sleduje akési video a pritom sa smeje, takmer škrieka, ukazuje naň, snaží sa získať barmankinu pozornosť.

Znova sa venujem svojmu telefónu. Niekedy sa pri núťtim dívať na fotografie cudzích detí. Podľa mňa je to ako nutkanie vráť sa v čerstvej chraste, kým sa neobjaví kovovočervená krv, ako rany do brucha, ktoré mi spôsobujú nové prírastky do rodiny, prváčikovia so štrbinou

medzi zubami a so školskou taškou, v očividne priveľkom saku, a aj prázdniny na pláži s hradmi, hradnými priekopami a zmrzlínami popadanými do piesku. Veľké topánky a malé topánky, všetky usporiadané na deke pekne jednej vedľa druhých.

A potom matky. Ach, tie facebookové matky. Ich rozhovory, ako keby vynášli materstvo, akoby vynášli maternice, matky, ktoré sa uisťujú v tom, že nie sú ako ich vlastné matky, lebo onyedia quinou a vlasy majú posplietané do vrkôčikov a na Pintereste majú nástenku s dobrými nápadmi na ručné práce pre nezbedníkov, ktorí nemajú ani päť rokov.

Vrátim sa k baru a postavím sa k opitej žene. V krvi mám dosť alkoholu, takže sa cítim lepšie, a aj ruky sa mi prestali triasť. Usmejem sa a ona sa na mňa uprene zahľadí, pohojdáva sa na vysokej stoličke a pohľadom ma premeľia od hlavy po päty.

„Nedáš si niečo so mnou?“ pozvem ju žoviálne, akoby sme sa už poznali.

V kalných očiach sa jej zablyсне iskierka prekvapenia. Vystrie sa, prestane sa skláňať nad bar.

„Rum s kolou,“ odvetí, z hlasu jej znova cítiť náznak arogancie. Odvráti sa odo mňa a prstami bubnuje po barevej doske.

Keď objednávam nápoje, predstiera, že čosi hľadá v telefóne. Vidím jej však na displej, iba náhodne ťuká na rôzne aplikácie a správy.

„Mimochodom, volám sa Rob,“ predstavím sa.

„Charlie,“ povie ona. „Ale všetci ma volajú Charls.“

„Si odiaľto?“

„Z Camborne, narodila som sa tam a aj vyrástla,“ odvetí a otočí sa tvárou ku mne. „Teraz však bývam tu, u sestry.“ Oči má ako jašterička jazyk, švihajú po mne, keď si myslí, že sa nedívam.

„Zrejme si o Camborne ešte nepočul. Je tak?“

„Banický priemysel, nemám pravdu?“

„Áno. Ale bane už zatvorili. Môj otec pracoval v South Crofty, kým to tam nezabalili,“ povie s výrazným cornwallským prízvukom. Klesajúca modulácia hlasu, jemne rolujúce r.

„A ty?“

„Londýn.“

„Londýn. Veľmi pekné.“

„Poznáš Londýn?“

„Raz či dvakrát som tam bola,“ povie a znova švihne pohľadom na druhý koniec baru, zhlboka si šlukne.

Je mladšia, než som si myslel, má asi tak dvadsaťpäť, mahagónovohnedé vlasy a mäkké detské črty. Čosi na nej nesedí, neviem presne čo, no nesúvisí to s tým drinkom ani so šmuhami okolo očí. Vyzerá, akoby *U pašerákov* nemala byť, akoby si sem len odskočila z nejakej svadobnej hostiny a akosi tu stvrdla.

„Si tu teda na dovolenke?“

„Aj tak sa to dá povedať.“

„Takže máš rád Tintagel?“ pokúša sa konverzovať.

„Prišiel som iba dnes. Hrad som si naplánoval na zajtra. Ubytoval som sa v hoteli hneď vedľa.“

„Si tu teda prvýkrát?“

„Hej.“

Klamem, ale nemôžem sa priznať, že sme tu už boli. V trojici, koncom vlhkého britského leta, zababušení, aby nás neprefúkalo, v pršiplášťoch a šortkách. Spomínam si, ako Jack vybehol na trávnik vedľa parkoviska a aká bola Anna vystrašená – „drž ma za ruku, Jack, drž sa ma za ruku“ –, ak sa náhodou priveľmi priblížil k okraju. Spomínam si, ako sme stúpali po strmom kľukatom chodníčku, ako sme sa dostali na vrchol útesu a vtedy sa počasie z ničoho nič zrazu prudko zmenilo, bolo to priam biblické, dážď ustal, mraky sa rozostúpili a na nebi sa objavila dúha.

„Dúha, dúha,“ vykrikoval Jack, skackal z jednej nohy na druhú, lístie okolo neho tancovalo ako ohniví škriatkovia. Potom, akoby sa ho niečo dotklo alebo akoby mu niekto niečo šepol do ucha, zmĺkol, zastal, skĺzol pohľadom po kuželi svetla, ktorý prebodol mraky, keď sa dúha rozplynula do modrej oblohy.

„Si v poriadku?“

„Čože? Jasné, že som,“ zamrmlal som a usrkol som si piva.

„Akoby si bol na hony vzdialený.“

„Joj, prepáč.“

Mlčky vypije polovicu koly s rumom, zakrúži pohárom a popreháňa v ňom kocky ľadu.

„V poriadku, teda... Tintagel,“ povie. „Pracujem v dedine, v obchode so suvenírmi. Tu robí moja priateľka.“ Ukáže na barmanku, ktorá sa tvári tak milo.

„Je to tu fajn krčma.“

„Obstojí,“ povie. „Cez víkend to býva lepšie a v uto-rok je karaoke.“

„Spievaš?“

„Spievala som iba raz, myslím, že stačilo,“ odvetí tro-chu pohrdavo.

„Škoda, rád by som ťa videl,“ usmejem sa a neuhnem pred jej pohľadom.

Zasmejem sa a aj ona sa na mňa usmeje, potom han-blivo odvráti zrak.

„Ešte raz to isté?“ spýtam sa. „Ja si dám ešte jedno.“

„A nie niečo z tohto?“ Vystrie ruku a potľapká ma po vrecku, hľadá ploskačku.

Škrie ma, že ma videla. Premýšľam, čo povedať, no jemne mi položí ruku na rameno.

„Kamoško, nedávaš si veľmi záležať na tom, aby ťa nik-to nevidel.“ Pozrie si na zápästie, no vtedy si uvedomí, že nemá hodinky, a tak si čas overí na telefóne.

„Dobre teda. Ešte jeden, posledný,“ privolí a zachi-choce sa. V krátkej sukni má problém sklznúť zo stoličky. Dívam sa, ako ide k toaletám – čo mi vopred jednoducho oznámi –, vidím, ako sa jej pod sukňou črtajú nohavičky, aj odtlačok barovej stoličky na stehnách.

Keď sa vráti, sviežo vonia, má upravený mejkap a zo-pnuté vlasy. Objednáme si drinky, debatujeme, popíja-me a spoločne odpíjame z mojej ploskačky. Neskôr mi na YouTube púšťa videá so psami, lebo jej rodina chová ridge-backy, a neskôr záznamy, ktoré zachytili kamery priemy-selnej televízie – akúsi bitku, niekoho vyhadzujú na uli-

cu, lebo jeden z jej kamošov z Camborne je kickboxer, teraz však sedí vo väzení, za napadnutie.

Potom sa pozriem hore, no všetko je rozmazané, počujem preskakujúce CD, pozorujem zažaté svetlá, nesie sa ku mne prenikavý kvílivý zvuk vysávača. Neviem, či som nezaspal, neomdlel, ale Charlie je stále pri mne a vidím, že pijeme Red Bull s vodkou. Pozriem sa na ňu, usmeje sa na mňa tými svojimi vlhkými opitými očami a znova sa rozosmeje, prstom ukáže na svoju priateľku, barmanku, ktorá zachmúrene chodí vysávačom hore-dole po koberci.

A potom odídeme, po krátkom divadielku, keď vyhlási, že by už mala ísť domov, kráčame ruka v ruke po ľudoprázdnej High Street, chichoceme sa a šušoceme si a potkýname sa na schodoch vedúcich do jej bytíka nad obchodom so suvenírmi, v ktorom pracuje. Na poslednom schode sa na mňa zahľadí. Pery má pekne krojené do tvaru srdca a ja ju v návale opileckej žiadostivosti k sebe priviniem, začneme sa bozkávať, ruka mi zabľúdi pod jej sukňu.

Keď už je po všetkom, ležíme na úzkom matraci na dlážke s hlavami pri sebe, rukami prepletenými, no ani sa na seba nepozrieme. Po podľa mňa primerane dlhom kontakte vstanem a vyberiem sa pohľadať na chodbe kúpeľňu. Hmatkám, snažím sa nájsť vypínač, no namiesto v kúpeľni sa ocitnem v detskej izbe. Charlie má izbu nezariadenú, spartánsky strohú, táto vyzerá ako výstavná kója v nejakom nákupnom centre. Lampa v tvare lietad-

la a na stene obrysy druhého. Pekne poukladané škatule plné hračiek. Stôl s farbičkami a šťôsmi papiera. A napokon, pripnuté na nástenku, ceny z futbalových a džudistických súťaží aj diplom školskej superstar.

Pri posteli stojí nočná lampa. Neodolám a zažnem ju. Dívam sa na bledomodré mesiace a hviezdy, ktoré vyčarí na strope. Zamierim k oknu, vdýchnem slabú vôňu aviváže a detského šampónu. V rohu zbadám malú žltú baterku, celkom takú, akú mal kedysi Jack. Vezmem ju do ruky, cítim odolný plast, kvalitnú gumu, veľké tlačidlá vhodné pre mladé, nešikovné prsty.

„Ahoj,“ začujem Charlie. Zľaknem sa a podskočím. V hlase jej takmer cítim otázku.

„Prepáč,“ zamumlem, zrazu úplne triezvy, roztrasú sa mi ruky. „Hľadal som kúpeľňu.“

Skĺzne pohľadom na moju ruku a ja si uvedomím, že v nej ešte stále zvieram baterku.

„Môj malý,“ povie a nočná lampa jej na tvári roztancuje malý mesiac. „Dnes spí u sestry, práve preto som sa sťala.“ Uprace zopár papierov a ceruziek, dá ich rovno-bežne s hranou stola. „Izbu som zariadila len nedávno,“ vysvetľuje a pritom vloží čosi do zásuvky nočného stolíka. „Musela som predať veľa vecí, aby som na to zohnala prachy, ale vyzerá dobre, nie?“

„Je pekná,“ pritakám, lebo je to pravda. Usmeje sa a chvíľu tam len tak stojíme, dívame sa, ako po miestnosti tancujú planéty a hviezdy.

Viem, že sa ma Charlie chce na niečo spýtať: či mám deti, či mám rád deti, no nechce sa mi odpovedať, a tak

ju radšej pobožkám. Ešte stále cítim chuť vodky a cigariet. Podľa mňa jej nie je príjemné bozkávať sa so mnou tu, v synovej izbe. Keď sa odtiahne, vezme mi z ruky baterku a pozorne ju postaví späť na poličku. Zhasne nočnú lampu a vyvedie ma von.

Na úzkom matraci ma nežne bozkáva na krku, akoby na dobrú noc pusinkovala dieťa, potom sa odvráti a bez jediného slova zaspí. Nahý bok má odhalený, ale v izbe je chladno, takže sa načiahnem, prikryjem ju a prikryvku dôkladne zastrčím pod ňu, pričom mi zide na um Jack. *Ako v bavlnke.* Vypijem z ploskačky, čo v nej ešte zostalo, ležím, nespím a v žltkastom svetle počúvam jej dych.

2

Ráno je chladné, ale slnečné. Vyjdem z parkoviska, prejdem okolo darčekového obchodu Čarovný Merlin a reklamnej tabule vynukujúcej výlety po stopách kráľa Artuša a dva čaje s koláčikom za cenu jedného. S fotografickým výstrojom na chrbte zídem do kotliny a pokračujem po skalnatom chodníčku, ktorý spája pevninu s ostrovom. Na pravej strane sa smerom ku mne zvažuje trávnatý koberec sem-tam narušený dierou, čo vedie do králičej nory, a záplatou z piesku, ktorý sa rozprestiera až k hrane útesu.

Nespal som u Charlie. Pomrvila sa, keď som odchádzal, a ja som si ju vedel predstaviť, ako s pootvoreným okom predstiera, že spí, čaká, kým za mnou zapadne zámka na dverách. Hostinec bol iba zopár domov ponižšie. Bolo zvláštne nocovať v hoteli, keďže bývam neďaleko, ale chcel som piť a nelámať si hlavu nad tým, ako sa autom dopravím domov.

Štverám sa po skalnatom chodníku, v hlave mi hučí, v ústach ešte stále cítim redbull. Na strmšom úseku napredujem pomaly, po drevených schodoch stúpam k ruinám hradu, taška s fotoaparátom ma ťaží na pleci. Cítim vodnú triešť, zastanem, už takmer na okraji, aby som si oddýchol a mohol sledovať blížiaci sa príliv, ktorý teraz už rýchlo a nemilosrdne zmýval do mora hrady z piesku aj riasy, čo tu zostali, keď more pri odlive ustúpilo.

Vyleziem vyššie na kopec, kedysi tam bola vyhliadka. Nie sú tam žiadni turisti, iba vietor a škriekajúce čajky. Nájdem si kúsok rovnej zeme, naň položím dosku a na dosku uchytiťm trojnožku, čím ju vlastne zatažím, takže sa tak ľahko nepokľzne. Nastavím objektív a potom fotoaparát upevním, aby som vyskúšal, či sa ním dá poľahky otáčať.

Podmienky ani nemôžu byť lepšie. More, piesok a tráva sú priam surrealisticky živé. V rannom svetle pripomínajú farby dúhy namaľovanej detskou rukou. Chrbtom k moru pohľadom klžem po prirodzených oblinách kopcov, dívam sa, ako sa mierne skláňajú k malebnému mestčku v údolí. Je to veľmi emotívne miesto. Človek má priam chuť vystrieť ruku a dlaňou prejsť po krajine, po jej hrboloch a preliačinách, akoby čítal Braillovo písmo.

Dvíha sa vietor. Viem, že by som s panorámou mal začať čo najskôr. Spravím prvé zábery, otočím sa na severovýchod, k polostrovu, čo vyčnieva do mora, a potom pomaly otáčam diskom na trojnožke, v pravidelných intervaloch sa zastavujem a stláčam spúšť, kým sa znova nedostanem do východiskového bodu.

Keď tichý bzukot fotoaparátu ustane, na LCD displeji skontrolujem, či som nasnímal všetko, čo som chcel, zbalím si veci a poberiem sa znova dole, na parkovisko.

Dom je odtiaľto asi hodinu cesty autom po pobreží. Keď prechádzam cez dedinu, niet vonku ani nohy. Obchod na rohu je ešte stále zatvorený, mimo sezóny sú na ňom spustené žalúzie. Miniem kostol a po kľukatej ceste po-

kračujem pomedzi duny okolo informačného centra nadácie National Trust a ďalej po poľnej ceste až k domu na okraji útesu.

Nepriťahovala ma len jeho osamelosť, ale aj to, ako bol vystavený pôsobeniu živlov, ako im bol vydaný úplne napospas. Usadený na skalnom výčnelku v zálive St Ives bol jedinou stavbou široko-ďaleko. Nič ho nechráni, žiadne kopce, ktoré by sa postavili do cesty vetrom dujúcim od Atlantiku. Keď dážď bičuje okná, keď morské vetry odmietajú poľaviť, dom sa chveje. Celkom akoby išiel puknúť a po kúskoch popadať do mora.

Hneď vo dverách si nalejem poriadny pohár vodky. Potom vyjdem hore, do kancelárie, sadnem si k stolu a civiem cez vikier obrátený k zálivu. Prihlásim sa na svoj profil na OKCupid aj na Heavenly Sinful, skontrolujem, či som nedostal nejaké správy. Jedna prišla. Od *Samanthy*, s ktorou som si písal pred niekoľkými týždňami.

„Ahoj, akosi si sa stratil. Ešte stále sa chceš stretnúť?“

Pozriem si jej fotky, preskakujem nudné lakovky a vyhodené dáždňiky aj krídla lietadiel a srdiečka na kapučínach a narazím na jednu, na ktorej je kdesi na dovolenke. Pripomenie mi, že je to pekná, drobná, nesmelá brunetka.

„Myslel som si, že to ty si sa niekam stratila! Áno, veľmi rád sa stretnem...“

Pripojím fotoaparát a začnem sťahovať obrázky z Tin-tagelu. Keď sú všetky na disku, rýchlo ich prebehnem, teším sa, vyzerajú celkom dobre, nebude treba veľa retušovať. Natiahnem ich do renderovacieho programu, ktorý

som napísal, a ten ich začne spájať, pixely sa pekne scelia ako koža, keď sa hojí.

Svetlo je nepredvídateľné. Sú dni, keď som vonku s foťákom a myslím si, že je také akurát, zábery sú však napokon všetky zrnité alebo preexponované. No dnes sú dokonalé. More sa jagá, tráva na útesoch je zelená a hustá ako látka na biliardovom stole. V diaľke sa črtajú bledé obrysy mesiaca.

Po automatickom spracovaní panorámy, keď sú obrázky pozošívané ako miniatúrna tapiséria z Bayeux, obaľím výsledok vrstvou kódu, aby si ľudia mohli obrázok priblížiť, oddialiť alebo otáčať. Keď je všetko hotové, nahrám obrázok na svoj web. Nazval som ho *Nebo je naše*.

Prekvapuje ma, aký je obľúbený. Webka pre mňa bola spočiatku iba koníček, niečo, čo mi pomáhalo prežiť popoludnia. Odkaz na ňu sa však na fórach amatérskych fotografov rýchlo šírili. Ľudia mi písali a pýtali sa ma, akú som použil techniku, aké mám technické vybavenie. O webe sa v článku venovanom panoramatickým fotografiám zmienil aj *Guardian*. „Jednoduchosť a krása,“ napísal autor a mňa sa zmocnil nával zriedkavej hrdosti.

Ľudia sa ma niekedy vo svojich komentároch či v e-mailech pýtajú: „Čo znamená *Nebo je naše*? Je to nejaký odkaz?“ Pravdupovediac, neviem, čo im odpísať, lebo odkedy som odišiel z Londýna, tie slová mi stále víria v hlave, netuším prečo.

Keď som vonku, na prechádzke po dunách, alebo keď spoza stola hľadím na more, šepocem si tie slová, opakujem ich sám pre seba – nebo je naše, nebo je naše. Zobú-

dzam sa za ich zvuku a počujem ich, keď zaspávam, tri slová, akoby boli mantra alebo modlitba, ktorú mi v detstve vtĺkali do hlavy.

Obrázok je nahratý. Hľadím von oknom, popíjam vodu, čakám, kým sa ozve cinknutie. Dnes to trvá trocha dlhšie než inokedy. Desať minút namiesto zvyčajných piatich. Ale príde. Komentár – prvý, zakaždým podpísaný tým istým menom.

Swan09.

Nádhera. Len tak ďalej, je to skvelé.

Komentáre sa stále nesú v tom istom duchu – „krásne“, „pekné“, „opatruj sa“ – a vždy prídu takmer okamžite po zverejnení obrázka, ten používateľ musí mať na moje príspevky nastavené upozornenia.

Znáša sa noc. Idem spať, no predtým si nalejem ešte jednu vodu. Cítim, ako ma obchádza spánok, vnímam anestetické účinky alkoholu, chcem ich urýchliť, posúriť.

Niekedy si rád predstavujem, že tie komentáre k fotkám píše Jack. Viem, že by ich spoznal, lebo sú to všetko miesta, na ktorých bol, tie výhľady videl na vlastné oči. Box Hill, London Eye, vyhliadka v South Downs. A teraz Tintagel.

Pre istotu, aby si pamätal, aby nezabudol na miesta, na ktorých sme boli, mu zanechávam správy, krátke texty ukryté v kóde. Tí, ktorí sa dívajú na obrázok, ich nevidia, prečítať si ich môže len programátor a, v čo pevne verím, aj on. Sú to veci, ktoré by som mu zrejme povedal, keby som mohol. Keby si ho nebola vzala.

Tintagel

jack, spominas si, ako si spadol do cernicia a dopichal sa, ked sme sa vratili k autu? obe ruky, ocino, obe ruky, male cervene bodky na drobnych ruckach. a tak som ti pobožkal prstecky, aby som vzal prec kazde *bobo*, a ty si ma objal, pritisol si si tvaricku ku mne, schoval si si ju do jamky medzi mojim plecom a krkom. pamatam si, nikdy nezaбудnem. na tvoje pusinky pripominajuce tajny sepot. na cervenkave pehy, co si mal na tvari. na tvoje oci, co hriali ako voda na plytcine.

Druhá část

1

„Nevyzeráš ako informatik,“ skonštatovala.

Mal som trochu pod čapicou, keď som sa jej prihovoral pri bare v študentskom pube v Cambridgei. Bolo to to mučivé obdobie medzi skúškami a oznámením výsledkov, lenivé dni plné slnka, keď sme sa zo študentských čias snažili vytĺcť, čo sa dalo.

„Lebo nemám kufrík a tričko s *Pánom prsteňov*?“ pokúsil som sa o žart.

Usmiala sa, nie však kruto, ale chápavo, akoby takýto vtip už počula, lenže na svoju adresu. Keď sa znova otočila k baru, aby si objednala, kradmo som si ju obzrel. Bola drobná, čierne vlasy mala starostlivo sčesané dozadu. Ostré črty zmiernovala jej bledá pleť.

„Mimochodom, volám sa Rob.“

„Ja som Anna,“ predstavila sa. „Teší ma.“

Takmer som sa rozosmial. Znelo to tak oficiálne, nebol som si istý, či náhodou nežartuje. „A ty čo? Čo študuješ?“ tresol som v snahe vymyslieť niečo, čím by som komunikáciu rozvinul.

„Ekonomiu,“ odvetila Anna a zažmúrila na mňa spoza okuliarov.

„Aha, super.“

„Vlastne by si mal povedať, že vôbec nevyzerám ako ekonómka.“

Díval som sa na jej upravené lesklé vlasy čierne ako žúzoľ, na tašku plnú kníh uchom prichytenú o nohu stolíčky, na ktorej sedela. Usmial som sa.

„Čo?“

„Ale vyzeráš, tak trochu,“ doberal som si ju. „Teda, v pozitívnom zmysle slova.“

V očiach sa jej zablykli iskričky, otvorila ústa, akoby jej na um zišlo niečo, čo ju pobavilo, no potom si to rozmyslela.

Vedel som, že sa priatelí s Lolou, ktorej narodeniny sme oslavovali. Nehodili sa k sebe. Hippie Lola, ktorá všetkým s obľubou tvrdila, že ju pomenovali podľa pesničky od Kinks, a na požiadanie ju vždy zaspievala. Lola, v meste známa ako dievča, ktoré sa vyzlieklo donaha na letnom plese.

A potom táto Anna, prakticky oblečená, v pevných topánkach. Už som ju zazrel v campuse, často s hudobným nástrojom na chrbte. Nie ležérne prehodeným cez plece, ale dôkladne a pevne prichyteným popruhmi. Vždy vyzerala, že presne vie, kam ide, akoby sa náhlila na dáke stretnutie.

„Čo hodláš s tou informatikou robiť?“ spýtala sa.

Znervóznel som, pozrel som sa na kamarátov pri hrecom automate a nevedel, čo odpovedať na otázku, ktorá bola štandardne vyhradená pre študentov starovekých dejín. Anna v sebe mala niečo takmer eduardovské – tie jej našpúlené samohlásky a dokonalé spoluhlásky. Precíznym vyjadrovaním a správaním pôsobila ako postava z románu Enid Blytonovej. Trochu vyumelkovane a trochu spôsobne.

„Mapy,“ odvetil som.

„Mapy?“

„Online mapy.“

Anna ostala ticho. Z tváre sa jej nedalo nič vyčítať, bola bez výrazu.

„Počula si už o nových Google Mapách?“

Zavrtela hlavou.

„Nedávno to bolo v správach. Tvorím program, ktorý s tým súvisí.“

„Takže sa zamestnáš?“ spýtala sa Anna.

„Nie. Budem na voľnej nohe.“

„Aha,“ vyšlo z nej, zľahka sa dotkla okraja svojho prázdneho pohára. „Znie to ambiciózne, hoci, pravdupovediac, veľa o týchto veciach neviem.“

„Podáš mi svoj telefón?“

„Prosím?!“

„Môžem ti ukázať, o čom hovorím...“

Anna vyzerala zmätená. Pohrabala sa v taške a vytiahla starú nokiú.

Usmial som sa.

„Čo je?“ rozťahla kútiky úst do úsmevu a na oboch lícach sa jej pritom takmer symetricky objavili jamky. „Zvládne všetko, čo potrebujem.“

„O tom nepochybujem.“ Vzal som od nej aparát a rukou som jej pritom zľahka prešiel po prstoch.

„Takže... predstav si, že v budúcnosti tu budeš mať oveľa väčší displej, možno dokonca dotykový, a niekde tu budeš mať mapu. Každý, komu sa zachce, do nej bude môcť pridávať rôzne veci, reštaurácie, svoje bežecké trasy,

čokoľvek. No a ja pracujem práve na tom programe, ktorý to umožní, teda to pridávanie informácií, aby si ľudia mapu upravili podľa seba.“

Anna sa zadumane dotkla modrého displeja staručkej nokie. „Znie to zaujímavo,“ poznamenala, „hoci ja nie som veľká zástankyňa technických výtvarníkov. Budem s tým môcť posilať správy?“

„Áno,“ uistil som ju s ľahkým úsmevom na perách. Pôsobila tak suchopárne, bola taká vážna, až som začal pochybovať, či si zo mňa náhodou neuťahuje.

„Dobre. To sa mi uľavilo. Takže aj ty sa priateľíš s Lolou?“

„Hej, tak trochu,“ súhlasil som. „Spoznali sme sa v prvom ročníku. Bývali sme na jednej chodbe.“

„Aha, takže ty si *ten* Rob.“

Ten Rob. Zamyslel som sa. Vyviedol som niečo, keď som bol opitý? Spomenul som si, že raz večer pred niekoľkými semestrami som sa s Lolou rozprával vo Feze. O svojom detstve v Kensingtone hovorila ako o prekliatí, ako o zvonci na krku malomocného. Podľa mňa bola únavná, trochu nudná, no nemyslím si, že by som sa správal hrubo.

„Ten Rob?“ spýtal som sa a ústa roztiahol do nervózneho úsmevu.

„Ach, nie, Lola ťa iba spomenula,“ prehodila Anna nenútené a znova sa pokúsila upútať na seba barmanovu pozornosť. „Splietala čosi o počítačovom géniovi, zázračnom dieťati zo sídliska, údajne si sa vypracoval.“ Pri slove *sídlisko* sa nadýchla a tvár skrivila do masky predstiera-

ného rozhorčenia. „Vraj je úžasné, že si dostal príležitosť chodiť na túto školu, tak ako my ostatní,“ pokračovala Anna a zachichotala sa.

„To je od nej milé,“ usmial som sa. „To chlapcovi vyšlo.“

„Pardon?“

„To chlapcovi vyšlo.“

„Čo tým myslíš?“

„Ale nič, to je o futbale.“

„Aha, prepáč, nesledujem šport,“ ospravedlnila sa, akoby to bola kategória vo vedomostnej súťaži.

Pub sa postupne plnil, ľudia nás stlačili bližšie k sebe, obnažené ramená sa nám občas dotkli. Na krku mala na jednej strane drobné materinské znamienko v tvare srdiečka. Na chvíľu som sa zahľadel, pozoroval jej hebkú pleť, a potom sa mi pozrela do očí.

„Odkiaľ sa poznáš s Lolou?“ spýtal som sa a rýchlo odvrátil zrak.

„Chodili sme spolu do školy,“ odvetila Anna nesústredene, akoby bola myslou niekde inde.

„Na Roedean?“

„Hej.“

Pochopil som, že Anna je snob, no netušil som, že až taký. „A čo ty?“ vyzvedal som.

„Čo, čo ja?“ odpovedala protiotázkou. Úsečne, zrazu akosi obranne.

„Keď to tu zabalíme.“

„Aha, chápem. Účtovníctvo,“ vyhlkla bez zaváhania. „Mám päť pracovných ponúk zo City, takže uvidím, do konca týždňa sa rozhodnem.“

„Fíha, skvelé!“

„No, nie až také skvelé, ale je to moja práca. Vlastne, bude to moja práca.“ Na tvári sa jej objavil náznak úsmevu. „Drinku sa zrejme nedožijeme, však?“

„Nie. Najmä nie teraz.“ Kývol som hlavou smerom k skupinke mužov v ragbyových dresoch. Jeden z nich mal na sebe iba spodky a ochranné okuliare.

„Jasné,“ vzdychla si Anna a odvrátila sa. Akoby zrazu stratila záujem a ja som ju v duchu videl, ako sa preplieta späť k priateľom a navždy sa mi stráca.

„Nemala by si chuť niekedy si vyraziť?“ vyhrklo zo mňa.

„Mala,“ odvetila takmer okamžite. Rýchlosť jej odpovede vo mne vzbudila podozrenie, či vôbec vnímala, čo sa pýtam.

„Chcem povedať...“

„Prepáč,“ prerušila ma, „možno som to nepochopila, myslela som si, že ma pozývaš na rande.“

„Áno. Presne tak.“ Naklonil som sa k nej trochu bližšie, aby som ju cez hlasnú hudbu počul.

„Výborne.“ Znova sa usmiala. Cítil som z nej vôňu mydla a čerstvo umytých vlasov.

„Prepáč, strašne to tu hučí,“ kričal som. „Dáš mi teda telefónne číslo, e-mail alebo iný kontakt?“

Anna o krôčik ustúpila a ja som si uvedomil, že sa na ňu lepím. „Dobre, ale pod jednou podmienkou.“

„Fajn,“ súhlasil som. Stále som myslel na jej poznámku o tom, že som *ten Rob*. „Pod akou?“

„Vrátiš mi telefón.“

Pozrel som sa dole a naozaj, v ruke som stále držal jej nokiú. „Dočerta, prepáč.“

Usmiala sa a telefón si vložila do tašky. „Dobre. Takže, Anna Mitchellová-Roseová na yahoo.co.uk. Všetko spolu. Mitchellová s dvoma elkami, bez bodky či iných znamienok.“

O týždeň kino. Pri ukázkach nových filmov som vnímal teplo jej tela, túžil som vystrieť ruku a dotknúť sa jej, položiť dlaň na jej holú nohu. Niekoľkokrát som po nej strihol pohľadom v nádeji, že sa ku mne otočí, že sa nám stretnú pohľady, no dívala sa na plátno, vystretá, akoby sedela v kostole, na nose založené okuliare s hrubým rámom. Jej pohyby smerovali výhradne do vrecúška so sladkosťami, ktoré z neho potichu vyťahovala. Sledoval som ju, ako komandovala obsluhu, keď ich kupovala: päť kúskov z horného radu, päť z dolného.

Počas filmu, bol o neznesiteľnom tulákovi, ktorý išiel stopom naprieč Severnou Amerikou, aby napokon zomrel na Aljaške, som sa celý čas mrvil. Nevedel som sa dočkať konca. Anne sa však film – podľa toho, ako pokojne sedela, ako neodlepila oči od plátna – zrejme páčil.

Myslel som si, že patrí k ľuďom, ktorí na konci filmu zostanú úctivo v kresle až po posledný záverečný titulok, lenže ona vstala a vzala kabát, len čo plátno potemnelo.

„Čo si o tom myslíš?“ spýtal som sa, keď sme sa po schodoch náhlivo presúvali do baru v kine.

„Odtrpela som si to,“ prekvapila ma Anna. „Každú jednu sekundu.“

„Naozaj?“

„Naozaj. Bol to otrasný film.“

V malom bare vo vstupnej hale sme si sadli k stolu vedľa starožitného klavíra. „Zaujímavé. Myslel som si, že si ho užívaš.“

„Ale kdeže! Podľa mňa bol ten hlavný hrdina príšerný. Cestoval kade-tade a rodine sa ani len nezval. Myslel len na seba. Všetkých mal absolútne na háku.“

Na háku. Chvíľku som sa pohrával s predstavou, že by som ju predstavil svojim priateľom na sídlisku.

„Nezdalo sa ti super, že sa zbavil všetkého, čo mal, a spálil aj peniaze?“ S radosťou som si ju doberal. Anna si zložila z nosa okuliare, pretrela ich handričkou a vložila do starožitne pôsobiaceho púzdra.

„Preboha, čo na tom bolo *super*?“ namietla s rozpalenými lícami. Na chvíľu prižmúrila oči, akoby bez okuliarov nevidela. „Aha, to mal byť vtip,“ usmiala sa. „Rozumiem. Ale fakt. Jeho rodina ťažko drela, aby mal, čo mal, a on sa toho všetkého vzdal, lebo... lebo čo, nejaká únavná pubertálna filozofia. Bol to absolútny, ale absolútny pôžitkár.“ Zrazu trochu zrozpačiteľa, a keď nám čašníčka priniesla nápoje, zmĺkla.

„A ty čo? Tebe sa ten film páčil?“ spýtala sa, keď sme zasa osameli.

„Nie. Ani trochu.“

Anna žiarila. „Dobre. To ma teší.“

„Čo to stále omieľal? Každý deň si rozširujete obzory.“

„Panebože, áno,“ pritakala Anna. „Kazateľské new age sprostosti.“

„A vieš, čo bolo zábavné?“

„Čo?“

„Že jednu, vlastne jediná vec, ktorú chcel spraviť – žiť v divočine –, vlastne nedokázal. Zlyhal na plnej čiare.“

„Presne tak.“ Anna sa rozosmiala, v modrých očiach sa jej v tlmenom oranžovom barovom svetle zablysko. „Pánečku, máš pravdu, ani to nevedel poriadne. Keby bol dal na rady tých, čo to vedeli lepšie, ľudí, ktorí mali skúsenosti so životom v divočine – napríklad odborníkov na divočinu –, možno by ešte žil.“

„Odborníci na divočinu?“

„Hej, odborníci na divočinu,“ nástojila na svojom a príkro sa na ňu pozrela. „Myslím, že to je ich oficiálne označenie.“

Hľadel som na ňu, keď si odpila z pohára. Bola naozaj krásna. Ústa mala stále pripravené na úsmev, v očiach jej ako prísľub iherali iskričky. Pre mňa príliš dobrá. Odíde do Londýna a skončí s nejakým mužom, ktorý si vyslúžil pozvánku na maturitný ples.

„A ty čo, kde žijú tvoji rodičia?“ konverzovala Anna a ja som si uvedomil, že na ňu zízam.

„Otec žije v Romforde.“

Anna si váhavo odpila. „Vaši sú rozvedení?“

„Mama mi zomrela, keď som mal pätnásť.“

„Och. To mi je veľmi ľúto.“

„To nič,“ povedal som. „Nemôžeš za to.“ Chvíľu jej trvalo, kým pochopila môj žartík. Zaškeril som sa a ona sa usmiala, už o čosi uvoľnenejšie.

Nerád som hovoril o tom predpoludní, keď na mňa otec čakal pred vchodom do školy. Z akéhosi dôvodu mal

na seba svoj najlepší oblek. Veľa toho nenavravel. Ani nemusel. Mama v práci skolabovala, oznámil mi, rozsiahla mŕtvica. Vždy vtipkovali, že on sa poberie ako prvý.

„Takže, kde si doma?“ spýtal som sa Anny.

„Ach, hlavné sídlo máme v Suffolku, lenže nežili sme tam tak dlho, aby som sa tam cítila ako doma.“

„Aha, to musí byť tvrdý život, toľko domov...“ Neviem, prečo som to vypustil z úst. Mala to byť vtipná poznámka, podpichnutie, ale vyznelo to iba hlúpo a tvrdo.

Anna na mňa zazrela a chytro si odpila z pohára, ako keby musela odísť. „Rob, vlastne, keď to už teda potrebuješ vedieť, v Roedeane som brala štipko. Naši sa nekúpu v peniazoch.“

„Prepáč, nechcel som...“ nevedel som, kam z konopí. Bola zamračená a videl som na nej, ako zaťažko jej padne zamaskovať, že sa hnevá.

„Rob, ešte čosi, prv než sa mi budeš snažiť dokázať, že si z biednejších pomerov. Moji rodičia boli misionári. Mnohokrát sme sa sťahovali. Väčšinu detstva som prežila v slumoch v Keni, pri ktorých by vaše bývanie na sídlisku vyzeralo asi ako Cheam.“

Odtiahla sa odo mňa a obaja sme hodnú chvíľu mlčky popíjali nápoje.

„Ešte raz sa ti ospravedlňujem, nemyslel som to tak, naozaj.“ Cítil som sa ako hlupák.

Anna si vzdychla a nervózne v rukách obracala menu. Potom sa usmiala a znova sa na mňa pozrela. „Prepáč, zrejme som zareagovala prehnane. Očividne nie si podráždený len ty.“

V ten večer nám pery splynuli v bozkoch, len čo sa za nami zavreli dvere na mojej spálni. Anna niekoľko minút lapala po dychu, no zrazu prestala, zdalo sa mi, že si to rozmyslela. Potom však začala zo seba zhadzovať šaty, akoby bola sama vo svojej izbe. Sledoval som ju: hrnaté kosti na bokoch, rozkošné malé prsníky, bledé, krehké ramená. Keď sa vyzliekla, šaty poskladala a úhladnú kôpku uložila na stôl.

Od puberty som bol pri sexe vždy opatrný. Postupne som skúmal ženské telo, neustále očakával, že moje zvedavé ruky niekto odstrčí. Anna však bola iná. Hladná, bez zábran, vôbec nie taká odmeraná, ako vyzerala. Jej túžba bola úprimná – čo som vtedy, keď som ženy ešte vlastne nepoznal, považoval za typicky mužskú vlastnosť. Boli sme hore dlho do noci, ukrytí za narýchlo zatiahnutými závesmi, telá vlhké jedno od druhého, až kým sme napokon nezaspali.

Čakal som na ňu na kurte. V tričku s logom West Ham a v trenírkach značky Umbro som sa cítil trochu nepríjemne. Kurt bolo cítiť gumou a čerstvým potom. Chcel som, aby si myslela, že som športovec, že netrčím celé dni pri počítači, a tak sme sa dohodli, že si zahráme squash. Anna ho vraj raz či dvakrát vyskúšala v škole.

Keď už uplynula takmer celá večnosť, prišla napokon na kurt. Vo voľných pánskych trenírkach a bielej blúzke vyzerala ako tenisová hviezda z dvadsiatych rokov minulého storočia.

„Čo je?“ spýtala sa.

„Čo čo?“ odvetil som a potlačil smiech.

„Veď ani ty nie si oblečený presne podľa predpisov. V tom svojom futbalovom drese.“

„Nič som nepovedal,“ zaprotestoval som, no kútik úst mi vyletel nahor, a tak som sa radšej odvrátil.

„Presne. Tak čo teda, ideme na to?“ vyzvala ma a obo-
ma rukami nešikovne zovrela raketu.

Najprv sme si dali zahrievacie kolo, pomaly sme si hore-
dole pinkali loptičku. Anna veľmi netriaľala, skôr sa ohá-
ňala, mala problém aj s podaním.

„Bez okuliarov mi to veľmi nejde,“ pošťožovala sa Anna,
keď loptičku poslala k stropu.

Takto to pokračovalo ešte chvíľu, nič z toho, čo sme
tam predvádzali, sa ani len zďaleka neponášalo na squash.

„Dobre, priznávam. Klamala som,“ vyhrĺkla Anna, keď
zasa raz minula loptičku.

„Ty si klamala?“

„V skutočnosti som squash nikdy nehrala.“

„Och,“ vzdychol som si a znova potlačil smiech.

„Spýtala som sa Loly. Vravela, že je to ľahké. Podľa nej
to zvládne každý. Očividne nie.“

Vtedy som si želal, aby som ju mohol na tom squa-
shovom kurte odfotiť. Bola neuveriteľne krásna, tmavé
flanelové trenírky zdôrazňovali jej bledé nohy, líca s jam-
kami jej od námahy očerveneli.

„Naozaj si to hral iba niekoľko ráz?“ neverila mi Anna.

„Neviem, možno štyri- či päťkrát. V škole.“

Anna stíchla, hrýzla si peru. „Úprimne povedané, šport
neznášam.“

„Bol som presvedčený, že si si chcela zahrať,“ povedal som a objal ju okolo pliec.

„Ani nie. Myslela som si, že ty chceš,“ vysvetľovala a raketou si pritom jemne udierala o nohu. „Privolila som len preto, aby si ma nepovažoval za domaseda.“

Pri tých slovách som sa usmial. Domased. To slovo Annu neuveriteľne vystihovalo. Po ďalších piatich minútach predstierania sme to vzdali a pobrali sa preč.

Vonku bolo sparno. Sadli sme si na múrik, z ktorého bolo vidieť na prilahlé hokejové ihrisko. Dookola po ňom pobiehali deti, väčšinou malé, a aj zopár tínedžerov. Bol to akýsi športový tábor.

Rozhodli sme sa stráviť leto v Cambridgei, využiť zvyšok študentských pôžičiek. Anna dostala chuť robiť všetko to, čo robia turisti a čo ona nikdy nerobila, lebo tvrdo pracovala, aby získala červený diplom. A tak sme sa vozili na pramiciach, pozreli si niektoré fakulty, strávili popoludnie vo Fitzwilliamovom múzeu a dopoludnie v botanickej záhrade. Väčšinu času sme však šantili v posteli.

Naši priatelia postupne odchádzali, vydávali sa na cesty: s batohom do Austrálie, v obytnom aute naprieč Južnou Amerikou. Pri odchode každého jedného z nich som síce zakaždým pocítil závan ľútosti, akoby som o niečo prichádzal, ale s Annou sme sa zhodli: cestovanie nie je pre nás. Nešli sme študovať na Cambridge, aby sme všetko nechali vyjsť nazmar, lebo sa *nájde* niekde v Andách. Navyše, musel som myslieť na svoje mapy, na program, čo som tvoril, aj na spoločnosť, s ktorou by som sa do toho chcel pustiť.

Skutočný dôvod však bol prostý, nechceli sme sa rozísť. Boli sme nerozluční ako zalúbení pubertiaci, na ktorých rodičia a kamaráti vidia, že sa to neskončí dobre. Vždy, keď sme sa pokúšali stráviť čo i len jednu noc sami, každý vo svojej izbe, cítili sme sa mizerne, boli sme podráždení. Asi po hodine sme boli hotoví. Obom sa nám páčili slová z jednej starej piesne od Blur: kolaps v láske. Absolútne nás vystihovali. Skolabovali sme v láske.

Ludia považovali Annu za uzavretú, chladnú ako ľad, ale so mnou taká nebola. Raz večer mi bez toho, aby som sa vypytoval, porozprávala o svojom živote v Keni aj o svojich rodičoch misionároch. Pozorne, uvažlivo formulovanými vetami sa rozvravela o svojom otcovi, o jeho aférach, o tom, ako sa spreneveril cirkvi. Hovorila o svojej matke: ako neakceptovala otcove pochybenia, ako svoju lásku zamerala na konanie dobrých skutkov.

Zistenie, že človek, ktorý podľa mňa neuveriteľne dáva pozor, aby nič neprezradil, nedal nič najavo, sa zrazu pred mnou úplne otvoril, obnažil, a ten, koho chce k sebe pustiť, nie je jej otec, Lola ani žiadna z jej spolubývajúcich, ale ja, bolo ako záplava, ako zjavenie.

Slnko pripekalo čoraz tuhšie. Sedeli sme na múriku, pili vodu z termosky, ktorú vzala Anna so sebou.

„Nemáš chuť dať si ďalšiu partičku squashu?“

„Nie,“ priznala Anna. „Nadnes už bolo šaškovania viac než dosť.“

„Mne sa to páčilo.“

„Hej,“ pritakala, „iste si si to užíval.“

„V trenkách ti to fakt sekne.“

Usmiala sa a nežne ma štechla do rebra. „Bože, to je horúčava!“ vzdychla Anna a pretrela si čelo.

Vetrík na chvíľu ustal a pocitová teplota dosahovala hádam aj tridsaťsedem stupňov. „Čo keby sme išli tamto do chládku?“ navrhol som a ukázal na prístrešok na druhej strane ihriska.

Anna sa naň pozrela. „Fajn, ale treba prejsť cez ihrisko,“ poznamenala. „Pozri!“

Predtým sme si to nevšimli, ale k deťom na ihrisku sa pridala skupinka zvierat – dospelákov v huňatých kostýmoch. Lev, tiger, panda – vyzerali ako ufúľané zvyšky sprievodu disneyovských postavičiek. Na ihrisku sa odovzdávali akési ceny a deti na ne čakali pekne v rade.

„Čo to robia?“ čudovala sa Anna.

„Podľa mňa im udeľujú medaily.“

„Áno, to mi je jasné, ale prečo zvieratá?“

Pokrčil som plecami a Anna prižmúrila oči, aby lepšie videla.

„Nepáčia sa mi,“ skonštatovala.

„Zvieratá alebo deti?“

„Zvieratá.“

Pozrel som na ihrisko. S chlpatými tlamami zovretými do večných úsmevov pôsobili pri pohľade pod určitým uhlom dosť zlovestne.

„Je ich tam akosi priveľa.“

„To teda je,“ opatrnícky súhlasila Anna.

„Riskneme to?“ spýtal som sa a vstal som z múrika.

„Nie,“ zarazila ma Anna hnevivo. „Rob, nemôžeme predsa len tak prejsť cez nejaké ihrisko. Zrejme patrí ku škole.“

„Neboj sa, nikto na nás nezavolá políciu, neskončíme za mrežami.“

„A čo ak áno?“

„Ako myslíš, ja idem,“ vyhlásil som. Obzrel som sa, v očakávaní, že pôjde za mnou. „Je to lepšie než sedieť na slnku a uškvariť sa.“ Rozbehol som sa cez zelenú plochu, ale Anna zostala stáť na okrajovej čiare, nesmelá, akoby zbierala odvahu skočiť do bazéna.

Bezpečne som sa dostal na druhú stranu ihriska a z chládku som na ňu mával, volal ju, aby prišla za mnou. Opatrne sa dala do pohybu. V snahe vyzeráť čo najnenápadnejšie sa rozhodla kráčať, ale nervozitou, ktorá z nej priam sálala, na seba pútala pozornosť. Konferencier pri mikrofóne dohovoricel a všetky deti, rodičia aj zvieratá otočili hlavy a zízali na Annu.

Uvedomujúc si, že je stredobodom pozornosti, sa spôsobne usmiala a potom sa poklusom rozbehla. V športových trenírkach a blúzke si ju človek mohol poľahky pomýliť s tínedžerom a možno práve preto ju na stredovom kruhu zastavil veľký oranžový tiger, chytil ju pod pazuchu a ťahal k ostatným deťom. Rozrehotal som sa. Čakal som, že vezme nohy na plecía, ale Anna – slušná a dobre vychovaná Anna – sa zaradila a medzi deťmi čakala na svoju medailu.

Po udelení ceny musela Anna prejsť popred zoradené zvieratká, ktoré jej mali zablahoželať. Dokonca aj zo svojho miesta som videl, aký strach sa jej zračí v očiach. S medailou na krku kráčala pozdĺž radu zvieratiek a jedno za druhým ich objímala. Úprimne ju stískali, no ona

zostala chladná. Dokonca sa odtiahla, keď sa medveď pokúsil položiť jej hlavu na plece.

Keď bolo po všetkom a deti sa pobrali pozdraviť hrdých rodičov, Anna nesmelo prišla za mnou do tieňa. Líca jej horeli, na blúzke mala prilepených zopár zvieracích chlupov.

„Božemôj,“ privítal som ju ešte stále rozosmiaty. „Čo si to tam stvárала?“

Anna sa rozchichotala a z čela si zotrela pot. „Spanikárila som. Nevedela som, čo mám robiť. Ten tiger ma dostal do úzkych.“

„Prečo si jednoducho neodišla?“ nechápal som a podal jej termosku s vodou.

„Neviem. Stála som v rade a zrazu... bolo príliš neskoro... Nesmej sa!“ okríkla ma a zamračila sa. „Nie je to zábavné.“

„Ale je.“

„No, možno... trochu. Mimochodom, ty si na vine.“

„Ja? Čo som spravil?“

„Prinútil si ma prejsť krížom cez ihrisko. Si korunovaný idiot,“ šplechla mi do tváre a odpila si vody. „Objímanie na verejnosti. To je moja nočná mora.“

„Navyše so zvieratami.“

„No, ešte aj to!“

Chvíľu sme si posedeli v tieni, trochu sme vychladli a mne bolo jasné, že viac ju už ani nemôžem ľúbiť. Anna nikdy nemala problém zasmiať sa na sebe. A ja som vedel, že až do smrti nezabudnem na ten káravý pohľad, ktorým prepichla príliš rozbujneného medveďa.

S fľašou vína a s niekoľkými sendvičmi sme sedeli pri rieke Cam. Úmorná horúčava ľudí kvárila aj v ten deň. Horúci opar sa zavesil nad oba brehy ako tvrdošijná ranná hmla a z kaviarne na brehu sa k nám po vode niesol cinkot džezového klavíra.

„Odložíš ho vôbec niekedy?“ spýtala Anna.

Zvyšok študentskej pôžičky som utratil na digitálny fotoaparát a niekoľko doplnkových objektívov. „Hej, hej,“ odvetil som a ďalej som sa s ním babral, nastavoval ho. Snažil som sa zistiť, ako zmeniť čas expozície.

„Myslím to vážne, už tým prestaň na mňa mieriť. Cítim sa ako modelka alebo niečo také.“

„Veď aj vyzeráš ako modelka,“ namietol som a stlačil spúšť. Vyplazila jazyk, odvrátila sa a nohy vystrela k vode.

„Už si s tým pokročil?“ prehodila nonšalantne Anna.

„S čím?“

„So zháňaním práce.“

„Ach, s tým,“ pochopil som. „Rozoslal som zopár životopisov, ale zatiaľ neprišla žiadna odpoveď. Nedáš si ešte víno?“

Anna si dlaňou zakryla plastový pohár a zavrtila hlavou. Ja som si trochu nalial.

„Vidí sa mi, že ťa to ani veľmi netrápi.“

Mykol som plecom. „A čo by som tým dosiahol?“

Anna stisla pery. Robila to vždy, keď s niečím nesúhlasila. „No, veď si poslal len niekoľko životopisov. Ja som poslala asi pätnásť žiadostí a dostala som päť pracovných ponúk.“

„A čo sa stalo s tými ostatnými?“

„Neviem,“ odvetila. Tvárila sa trochu nešťastne, nevedomila si, že žartujem. „Štve ma, že neodpovedali. Nechápem prečo.“

V posledných týždňoch bola Anna trochu rozrušená, zrazu ju trápila moja kariéra. Tá jej bola presne vytýčená – práca v účtovníckej firme v City. Začala sa ma pýtať: Čo hodlám robiť? Pôjdem s ňou do Londýna a budem si tam hľadať prácu?

Nepremýšľal som o zamestnaní, myslel som len na jedno – na mapy. Živé mapy priam presiaknuté údajmi, mapy, ktoré môžu vytvárať tínedžeri vyzbrojení účtom na portáli MySpace a laptopom.

„Ak mám byť úprimný, stále dúfam, že môj nápad s mapami prinesie ovocie.“ Nalial som si do pohára trocha vína a aj ja som si natiahol nohy.

Anne sa z tváre vytratil úsmev. „Môžeš mi ešte raz zopakovať, ako to myslíš s tými mapami?“ požiadala ma a zložila si slnečné okuliare. „Nikdy si mi to poriadne nevysvetlil.“

„Myslel som si, že si v obraze.“

„Hm, možno trochu. Stále tomu však nerozumiem,“ dodala a zatvárala sa mrzuto. Netušil som prečo.

„Nuž,“ posadil som sa a obrátil sa k nej tvárou. „Ešte stále je to v ranom štádiu, ale program v zásade používateľovi umožňuje prispôbiť mapy vlastným potrebám. Mohla by si si zhotoviť napríklad mapu svojej cyklotrasy alebo trasy, po ktorej chodíš behať. Alebo by si mohla na turistickú mapu nahrať svoje fotky, aby ich videli aj iní.“

„Ty by si dal fotografie na mapu?“

„Áno.“

Anna našpúlila ústa. „Je to trocha čudné, nemyslíš? Prečo by to niekto robil?“

„Neviem,“ priznal som sa. Začínalo ma to dráždiť. „Možno preto, lebo sa to dá.“

Chvíľu sme sedeli mlčky a Anna sa pustila baliť do ba-toha nedojedené zvyšky.

„Mimochodom, o mapách nemáš ani šajnu. Nemám pravdu?“ podpichla ma Anna. „Chcem povedať, ľudia študujú celé roky, aby sa z nich stali odborníci. Bratranec môjho otca bol kartograf. Tá profesia si vyžaduje neuveriteľné znalosti.“

„Prečo sa do toho teda miešaš?“

„Rob, ja sa nemiešam, len sa pýtam.“

„Nič sa nezmenilo, Anna.“

„Čo tým myslíš?“

„Ešte stále som rozhodnutý ísť do Londýna, ak ti ide o to.“

Trochu si vzdychla. „Nejde o to. Nemá to s tým nič do činenia.“

„Tak prečo sa v tom toľko štúraš?“

Neodvetila, pokračovala v balení. Viem, prečo ju to tak trápilo. Plánoval som osamostatniť sa. Považovala to za riziko, za odklon od správneho smeru. V jej predstavách som sa mal uchádzať o prácu so zamestnaneckými výhodami a s dôchodkom. Napokon, veď práve preto sme chodili na Cambridge, práve preto sme počas štúdia tak tvrdo dreli.

„Niekedy vieš ísť riadne na nervy,“ odvrkla a uprene hľadela na druhý breh. „Vždy si si stopercentne istý, že dosiahneš, čo chceš.“

„A čo je na tom zlé?“

„Lebo to nie vždy funguje.“

„Zatiaľ to zakaždým fungovalo.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Nuž, zatiaľ som vždy dosiahol všetko, o čo som sa usiloval.“

Viem, znelo to arogantne, ale mal som pocit, že na mňa útočí. Anna sa nahnevane odvrátila a prihladila si sukňu „Nuž, kým vieš, čo robíš.“

„Prečo tá to tak štvie?“ nechápal som.

„Neštvie.“

„Ale áno, štvie. Si napaprčená.“

Načiahla sa po fľašu za mnou a naliala si trochu vína. „Iba sa mi to vidí impulzívne, akoby nepremyslené. Rob, práve si skončil výšku s vyznamenaním, firmy by ťa prosili, aby si sa u nich zamestnal, lenže ty chceš robiť mapy.“

„Správne, lebo som presvedčený, že to môže byť na niečo dobré. Mimochodom, ja sa nechcem zamestnať.“

Anna zhlboka vydýchla. „Hej, dal si mi to dosť jasne najavo.“

Dostali sme sa do slepej uličky. Sedeli sme a sledovali pramice na rieke. Až na niekoľko menších roztržiek to bola naša prvá skutočná hádka.

„Ide o to...“ pokračovala po chvíli Anna takmer nečujne.

„O čo?“

„O to, o čom som už hovorila. Vravela som, že nejde o Londýn, ale ide oň. Chcem vedieť, či ideš so mnou.“

Zadíval som sa na ňu. Bola taká krásna, s kolenami cudne pritisnutými k hrudi, s vlasmi posypanými semenami púpavy.

„Isteže pôjdem do Londýna,“ uistil som ju a privinul sa k nej bližšie. „Ale je tu jedna vec.“

„Aká?“

„Chcem, aby sme bývali spolu. Viem, nepoznáme sa dlho, ale chcem s tebou bývať.“

2

„Anna, môžeš hovoriť? Doriti, to mi neuveríš!“ Stál som pred dverami zasadačky v jednej firme na Old Street.

„Niečo sa stalo?“ zľakla sa.

Snažil som sa hovoriť tlmene, lebo steny boli tenké. „Chcú ho. Ten program. Chcú odo mňa kúpiť ten zasraný program.“

Odmlka, tichý praskot v éteri.

„Toto nie je jeden z tvojich žartov, Rob, však nie?“ uisťovala sa Anna.

„Nie, kdeže! Nemám čas na dlhé rozhovory, teraz sú dnu, pozerajú si papiere. Nemusel som ho ani len vychvaľovať. Jednoducho ho chcú. Vedia, o čo ide.“

Spoločnosť Simtech, startup na čele s akýmsi Scottom, ktorý chodil na Cambridge niekoľko rokov predomnou, mi odporučil kamarát, tiež programátor.

„Rob, to je fantastické. Absolútna bomba. Skvelá správa,“ povedala, ale znelo to, akoby čakala, že jej oznámim niečo iné.

„A hádaj, koľko sú mi zaň ochotní zaplatiť?“

„Netuším, hm...“

„Jeden a pol milióna!“

Dokonca ani Anna nedokázala pribrzdiť nadšenie. „Akože libier?“

„Áno, libier šterlingov. Ešte stále tomu neviem uveriť.“

Anna sa zhlboka nadýchla. Počul som akýsi šuchotavý zvuk, znelo to, akoby si vyfúkala nos.

„Anna, si v poriadku?“

„Áno,“ odvetila a domyslel som si, že potáhuje nosom.

„Iba... iba neviem, čo mám povedať...“

„Jasnačka, ani ja. Dnes večer to oslávime!“

„Isteže,“ privolila, no v hlase som jej začul opatrnícky podtón. „Aj tak to nechápem. Čo sa vlastne stalo? Čo...“

V zasadačke o dlážku zaškrípali stoličky, neklamný znak, že tí, čo na nich sedia, vstávajú.

„Anna, musím už ísť. O chvíľu ti zavolám, dobre...?“

„Dobre, ale neunáhli sa Rob. Nič nepodpisuj, rozumiem? Povedz, že musíš všetko prebrať s právnikmi.“

„Dobre, dobre... Musím...“

„Myslím to vážne, Rob...“

„Okej, okej, neboj sa. Zavolám ti...“

Vyšiel som z budovy a okamžite ma ovalila lepkavá horúčava. Chvíľu som len tak stál, žmúril do žiarivého slnka a sledoval prúdy áut rútiace sa po kruhovom objazde. Radostný, špinavý londýnsky rámus.

Posledných deväť mesiacov nebolo jednoduchých. Bývali sme v Claphame v prenajatom byte na prízemí, ktorý financovala Anna. Zatiaľ čo ja som pracoval dlho do noci – nabudený kávou som kodoval ako divý –, Anna vstávala skoro ráno a odchádzala do práce. Veľmi sme sa nevidali, v županoch sme si mávli na podeste – ona vstávala, ja som šiel spať. Bolo to iba dočasne, dohodli sme sa na tom. Všetko bude lepšie, keď Anna získa prax, keď dokončím program.

Anna svoju prácu milovala, robila na oddelení, ktoré kontrolovalo, či banky dodržiavajú finančné predpisy. Skvelo sa na ňu hodila: ako pedant, ktorý presne dodržiava pravidlá, vedela, kde sa banka môže potknúť. A keďže poznala pravidlá, vedela tiež, ako ich obchádzať, poznala právnické kľučky aj vedľajšie chodníčky, drobným písmom napísané klauzuly umožňujúce vykrútiť sa zo záväzku. Spoločnosť o jej talente vedela, povýšili ju, za prvých šesť mesiacov sa raketovou rýchlosťou vypracovala do vedenia.

Ešte stále mi v hlave vírili stovky myšlienok a nemal som čo robiť, zamieril som teda na Liverpool Street. Slnko už na mňa v tieni City nedoťahlo, prestalo mi pražiť na hlavu. Pokúsil som sa dovolať Anne, lenže mala vypnutý telefón, a tak som si sadol na jedno pivo.

Vedel som, že to vyjde. Všetky tie dni, keď som dvadsať aj tridsať hodín nepretržite kódoval, spal na dlážke pod starou prikrývkou. Ľuďom som tvrdil, že smartfóny všetko zmenia, no oni iba gúľali očami. Prišlo však na moje slová. Kedysi boli mapy statické, nosili sme ich pekne poskladané v batohu alebo v odkladacom priečinku v aute. Odteraz ich budeme mať stále pri sebe, prispôbené našim potrebám, dynamické, v telefóne, vo vrecku.

Pivo začínalo pomaly zaberať, dostavil sa jeho upokojujúci účinok, cítil som, ako zo mňa padá obrovské bremeno. Nebolo v pláne, aby Anna platila nájomné a požičala mi aj peniaze na nový oblek. Nehovorila o tom, ale vedel som, čo si myslí. Kvôli podnikateľskému kurzu som sa prihlásil na stáž do spoločnosti, kde vyvíjajú hry,

aby som svoj bláznivý nápad s mapami zavesil prechodne na klinec.

Štvalo ma to, lebo všetci si vždy mysleli, že sa budem topiť v peniazoch, ja, to zázračné dieťa. Lebo som mal za sebou hmatateľné úspechy. Povedal som, že vyštudujem na červený diplom – a stalo sa. Svojim neveriacim učiteľom som tvrdil, že vyhrám každoročnú súťaž hakerov v Cambridgei – a vyhral som ju, každý jeden rok. Londýn však bol čosi iné. Zatiaľ čo Anna každý druhý týždeň lietala pracovne do Ženevy, ja som sedel v boxerkách na gauči, díval sa v telke na *Countrylife* a dojedal zvyšky ryže z Chicken King.

Zazvonil mi telefón. Volala Anna.

„Ahoj.“

„Si v krčme, však?“

„Ako si to uhádla?“

„Mala som školenie, skončila som o čosi skôr. Neprídeš za mnou na Liverpool Street?“

Bol rušný štvrtkový večer. Ulice sa hemžili mužmi v oblekoch dochádzajúcimi do Londýna za prácou a ja som priam počul, ako šum pracovného týždňa postupne utícha. Do pubu som prišiel skôr než Anna a zaradil sa do davu ľudí čakajúcich na svoje nápoje.

Videl som ju vchádzať. V Londýne sme síce bývali už deväť mesiacov, no v jej svete som ju dosiaľ nevidel. S úľubou som ju sledoval: ako sa opatrne presunula k baru, ako si vyrátala (to som si bol istý), kam bude najlepšie sa postaviť, ako sa pohráva s novými okuliarmi,

ktoré nosí do práce a v ktorých si pripadá ako sekretárka z pornofilmu.

„Ahoj,“ pozdravil som a ona sa otočila a na tvári sa jej rozlial úsmev. Na chvíľu som si myslel, že ma objíme, ale iba na mňa sústredene hľadela, žmurkala, akoby jej svetlo prekážalo.

„Dlhujem ti ospravedlnenie,“ povedala.

„Prečo?“

„Lebo som ťa veľmi nepodporovala, tvoj nápad, ten tvoj softvér, prepáč.“

„Anna, to nie je pravda, v podstate si to celé financovala, keďže si platila nájomné...“

„Áno, lenže nemyslela som práve na toto. Strašne ťažko sa mi to hovorí, ale pochybovala som o tebe. Je mi to veľmi ľúto. Hanbím sa za to.“

Preglgla a náhle zrozpačitelá. „Anna, je to v poriadku,“ chlácholil som ju a rukou som ju objal okolo pásu. „Chápem, niekedy je ťažké vidieť v človeku génia.“

Štuchla ma pod rebro a striasla z drieku moju ruku. „Nebud' namyslený. Počkaj, prepánajána, čo to vravím? Ty si ten najnafúkanejší chlap, akého som kedy stretla!“

„To je tvrdé. Objednáme si niečo na pitie?“

Anna sa túžobne zahľadela na bar. „Snažím sa, ale môj útočný plán akosi nefunguje.“

Zrazu sa ku mne otočila a neobratne mi vtisla pusu na líce. Cudnú, takú, akú by ste dali postaršej tetuške, v prípade Anny však išlo o zriedkavý prejav náklonnosti na verejnosti. „Zapovedala som sa, že nebudem plakať,“ vyhrkla, „a ja svoje predsavzatia plním, no chcem ti po-

vedieť, že som na teba neuveriteľne hrdá. Fakt, Rob. Pracoval si tak tvrdo a úspech si viac než zaslúžiš.“

Práve som jej chcel čosi odvetiť, keď som si všimol, že Anna zovrela ucho na taške s laptopom. „Podme,“ vyhlásila a kývla smerom k baru. „Tam sa čosi uvoľnilo.“

„Oznámil si to už otcovi?“ spýtala sa Anna, keď sme si našli stôl a podrobne som jej opísal všetko, čo sa dialo na stretnutí.

„Som šťastný ako blcha, synak. Toľko zarábajú futbalisti,“ snažil som sa napodobniť otcov spôsob, ako vyslovoval samohlásky. „Naozaj sa tešil. Veď vieš, ako sa dokáže rozcitlivieť.“

Počul som, ako sa otec premáha, aby sa nerozplakal, keď som mu to oznámil. Práve stál s taxíkom na stanovišti, čakal, kedy ho zavolajú. „Ja sa z toho poseriem, chlapče,“ opakoval dookola. „Poseriem sa z toho!“

Keď sa trochu spamätal, priznal, aký je hrdý. „Ešte stále tomu neviem uveriť,“ tvrdil. „Najprv Cambridge a teraz toto. Taxikár a upratovačka – netuším, po kom máš ten rozum, chlapče.“

Anna z tašky vytiahla zápisník. „Isteže, som nesmierne rada, ale mám niekoľko otázok.“

„Ach jaj. Pripravila si si zoznam. Nemám pravdu?“

„Ako inak.“ Anna obrátila list a ja som uvidel číslovaný zoznam napísaný jej zvláštnym úhľadným písmom.

„Božemôj, ty si si ho fakt napísala!“

Trochu sa zapýrila. „Rob, je to tvoja obrovská šanca. Nedopustím, aby si ju premárnil.“

„Je to naša obrovská šanca.“

Anna v prstoch omieľala soľničku a znova sa napila. „Myslím to vážne, mohli by sme si prejsť ten zoznam? Začínam byť nervózna.“

„Najprv by sme mali objednať šampanské.“

Anna pomaly a jasne pokrútila hlavou.

„Čože? Vážne? Prosím ťa, oslávme to!“

„Nechcem ti pokaziť radosť, Rob. Ibaže tu budeme cvakať ako diví.“

„Ježiši, Anna. Práve som zarobil melón a pol!“

„Viem a je to dobré,“ šepľa tlmeným hlasom, veď čo keby náhodou niekto načúval. „Privádza ma to k prvej otázke.“

„V tých nových okuliároch si neuveriteľne sexi,“ skočil som jej do reči a nadvihol jedno obočie.

„Ďakujem. Je to od teba veľmi milé. Lenže, Rob, prosím.“ Prešla po zozname prstami, akoby z neho utierala prach. „Budeš dostávať plat?“

„Čo?“

„Či ti k tej jednorazovej sume budú vyplácať aj plat.“

V mysli som sa vrátil späť k stretnutiu. Všetko bolo trochu nejasné, ale nejaký plat spomínali. „Vlastne áno, budú. Chcú, aby som pre nich tú spoločnosť viedol.“

Anna žiarila. „Och, som taká šťastná!“

„Teba ten plat teší viac než tá suma, čo mi dali za softvér?“

„Hej, istým spôsobom. Budeš ma považovať za čudáčku, ale pravidelný príjem pre mňa znamená viac.“

„Počkaj, čože?“

Anna zrazu veľmi zvažnela, tvárila sa formálne, ako by som bol jej klient. „Naozaj. Pozri, peniaze, čo ti náhle spadnú z neba, sú super vec, ale je to ako hrniec, ktorý sa postupne vyprázdňuje, zatiaľ čo pravidelný príjem je hrniec, ktorý sa postupne plní.“

„Znie to dosť logicky.“

„Jedna z mnohých výhod, keď chodíš s účtovníčkou,“ usmiala sa Anna a v zápisníku prešla na ďalšiu stránku. „Takže, mohli by sme si prejsť aj ostatné body na zozname?“

Dom Anniných rodičov zvlášťne páchol stuchlinou. Pripomínalo mi to tradičné fialkové cukríky alebo vreckovky s vôňou jazmínu, ktoré starí ľudia vkladajú do zásuviek medzi veci.

Sedeli sme a mlčky jedli, len hodiny zlovestne tikali a príbory škriabali o porcelán. Jedlo bola pompézna záležitosť pozostávajúca z mrazenej morky, kašovitej, rozvarenej zeleniny a pohárika sherry, ktoré vytiahli, aspoň teda podľa Anny, na moju počesť.

„Robert, a ako sa má váš otec?“ spýtal sa Annin otec a pri tých slovách položil vidličku. Mal na sebe obnosený sivý oblek s vestou, na okrajoch ošúchaný.

„Dobre, ďakujem za opýtanie. Stále jazdí s taxíkom, hoci práve teraz mu zdravie ktovieako neslúži. Má problémy s cukrovkou.“

Annin otec nezareagoval, uprene hľadel do taniera.

Posledné tri roky sme Vianoce trávili s mojím otcom. Pre vzdialenosť, zdôvodnili sme to Anniným rodičom. Romford bol oveľa bližšie a otec bol úplne sám. Toho roku

sme sa však rozhodli, skôr kvôli Anninmu zmyslu pre povinnosť než čomukoľvek inému, že zostaneme s nimi v malej dedinke na pobreží neďaleko Suffolku.

„A cez Vianoce bude sám?“

„Nie, pôjde na večeru k svojmu najlepšiemu kamošovi... najlepšiemu priateľovi Stevenovi.“

„K Malému Stevovi?“ spýtala sa Anna s náznakom úškrnu. Bavila sa na mojom pokuse hovoriť pred jej rodičmi spôsobne.

„Áno, k Malému Stevovi. Bude mu dobre. Zmohol sa na televízor s veľkou plochou obrazovkou a my sme mu predplatili Sky Sports, takže hej, má sa ako prasa v...“ Takmer som sa zadrhol kúskom zeleniny. „Takže áno, má veľkú radosť...“

Anna na druhom konci stola potlačila smiech a uchlipla si sherry.

„Tie nové televízory sú veľmi drahé,“ poznamenala Annina mama a utrela si ústa obrúskom. Vo zvyčajnom károvanom kostýme vyzerala ako prísna staromódna guvernantka. Jedlo z akéhosi dôvodu servírovala v gumených rukaviciach. Ruky pod nimi mala biele, akoby si ich dočista vydrhla drôtenkou.

„Má ho na splátky,“ vysvetlil som. „Kúpil ho pri jednej z vianočných akcií s nulovým úrokom.“

Ticho. Všetci sme počúvali, ako tikajú hodiny, ako vietor a dážď bičujú okná.

„My sme nikdy neboli zadlžení, všakže, Jane? Nikdy sme nemali hypotéku ani sme si nič nekúpili na úver. V tomto ohľade sa máme čo učiť od Afričanov.“

Slušne som sa usmial. Nuž, chcel som dodať, to len preto, lebo cirkev vám poskytla bývanie a za tridsať rokov ste si nekúpili ani novú košeľu.

Kedysi bol skvelý, vravievala Anna. Temperamentný. Vo svazijčine ho volali daktari, doktor. V dedine bol v prvom rade kňazom, potom lekárom, ale aj inžinierom, sudcom, urovnávačom sporov. Kdekoľvek v Keni žili, dedinčania sa k nemu správali neuveriteľne úctivo.

Anna sa však zmienila aj o ťažkostiach. Použila presne toto slovo. Ťažkosti. Problémy s miestnymi obyvateľmi, s dcérami veriach. Cirkev už napokon nemohla privierať oči a veľmi diskrétnu rodinu požiadala, aby sa vrátila domov.

„Rád sa díva na futbal aj na filmy,“ dodal som a Annina mama zamrmlala: „To je dobré“ a ešte čosi, to som však už nepočul.

Premýšľal som, čo otec asi tak teraz robí. Sedí pri večeri s Malým Stevom a jeho manželkou. Príhovor kráľovnej a jedna runda binga.

„A čo ty, Robert?“ prerušil napokon ticho Annin otec. „Máš teraz veľa práce?“

Nebolo jej veľa, no nemohol som mu to povedať. Simtech už nemal kanceláriu. Nepotrebovali ju, povedal investor, teda Scott. Veľkú časť programátorských prác sa nám podarilo zadať akejsi spoločnosti v Belgicku, a tak som trikrát do týždňa konferenčne telefonoval s Marcom v Bruseli. Na všetko ostatné sme používali elektronickú poštu a čet na Googli. Vlastne som nikdy nemal dosť práce. Väčšinu dňa som písal príspevky na programátorských fórach a hral na počítači futbal.

„No, veď viete, tu čosi, tam čosi, zariaďujem veci pre spoločnosť.“

Čakal som, že Annin otec niečo povie, ale on iba prikývol a díval sa kamsi za mňa, na čosi na stene. Neschvaľoval moju kariéru, podľa neho sa na mňa usmiala šťastena, ako keby som peniaze vyťahoval z rukáva ako dáky kúzelník.

Štvalo ma, že nás považoval za rozhadzovačných. Väčšinu peňazí sme minuli na dom, radový, vysoký, trochu zanedbaný, postavený v georgiánskom štýle na samom vrchu Parliament Hill. Kúpili sme si nové oblečenie aj auto, nelietali sme však každý týždeň na Bahamy.

„Nuž, zohnať prácu dnes nie je ľahké, to je isté,“ prehodil, akoby som bol nezamestnaný, akoby som nebol schopný priniesť domov peniaze.

„A ty, Anna? Čo tvoja práca?“ spýtal sa strojene. Nerozumel som tomu, toto má byť otec a dcéra?

„Fajn,“ odvetila Anna a ja som čakal, že niečo dodá, no to bolo všetko. Zmlkla a uprene hľadela na africkú sošku na príborníku.

Pred prvým stretnutím s jej rodičmi ma Anna varovala. Vraj sú odmeraní, zvláštni, nikdy si neboli veľmi blízki. Podľa nej bola na príčine ich láska k Afrike a misionárskej práci, ktorá prevyšovala lásku k vlastnej dcére. V dobrých časoch sa správali ako zaľúbení mladomanželia a Anna sa cítila ako piate koleso na voze. V zlých obdobiach, keď sa otec pobral preč, na jednu zo svojich *ciest*, ju nemohla matka vystáť, ako keby za jeho neukojiteľnú túžbu po dedinských dievčatách mohla Anna.

Rozprávala príbeh o Nairobi. Nech ho spriadala, ako chcela, nikdy som jej nerozumel. Jej rodičia vraj často domov brávali biedne a problematické dievčatá z farnosti a od Anny očakávali, že ich bude obskakovať. Nielenže ich privíta (to robila rada), ale že im bude servírovať čaj, pred spaním odostelie posteľ, po kúpaní prinesie osušku. Vedela, že tým menej šťastným treba pomáhať. Vtĺkali jej to do hlavy od malička. Ale niekedy sa jej zdalo, že to ony sú ich dcérami, nie ona.

V ten večer u Anniných rodičov som sa vo svojej izbe schúlil pod perinou do kľbka a čítal som si starú knihu od Jamesa Herriota. Boli sme síce manželia – bez príprav sme sa zosobášili na pláži na Bali –, ale stále sme museli spať v oddelených spálňach. Miestnosť bola stroho zariadená: posteľ, nočný stolík a Biblia. Žiaden internet, žiaden telefónny signál, iba polica plná starých bežových ošúchaných kníh v tvrdej väzbe. Ich názvy sa už ani nedali prečítať. Podľa Anny nás mal tento spôsob ukladania na noc potrestať za neplánovanú a neohlásenú svadbu, zväzok, ktorému cirkev nepožehnala. V tom bol ten rozdiel. Môj otec išiel od šťastia z kože vyskočiť, príjemne sme ho prekvapili, vraj to bola naša svadba, mohli sme si ju zariadiť, ako sme chceli. V Anniných rodičoch to vrelo.

Začul som tiché zaklopanie. Vošla Anna, v kabáte. „Už to nevydržím,“ povedala. „Musíme nájsť nejakú krčmu.“

Rodičom sme oznámili, že sa ideme večer trochu prejsť, no namiesto toho sme rezko vykročili a zašli do najbližšieho mesta vzdialeného tri kilometre. Vánok, čo nám

láskal tváre, ešte nikdy nebol taký sladký. Pri tom obrovskom odhodlaní nájsť známky života sme sa, mašírujúc po tmavej ceste, takmer nezhovárali.

Prímorské mestečko Southwold bolo ako vymreté. V diaľke blikal len maják, nezapadal medzi ostatné budovy, týčil sa nad nimi a jeho svetelný kužeľ súperil s mesiacom. Počuli sme iba vlastné kroky a mäkké zvuky mora.

„Asi bude všetko zatvorené.“

„Musíme hľadať, nesmieme to vzdať,“ nástojčivo povedala Anna, keď sme zabočili do ďalšej tmavej ulice vyloženej kamennou dlažbou.

Už sme to takmer nechali tak, pohrávali sa s myšlienkou vziať si taxík a jásť do ďalšieho mesta, keď sme za rohom zbadali svetlo. Rinulo sa z hotela, ktorý mal na prízemí reštauráciu.

Otvorili sme dvere a zrazu nás premkol pocit, akoby sme sa ponorili do horúceho kúpeľa. Stáli sme vo dverách a nasávali atmosféru: teplé svetlo a rozhovory pri bare, blikot a cinkot hracích automatov. V kúte sedela hlasná skupinka miestnych obyvateľov v pulóvroch s vpletenými vianočnými motívmi a santovských bielo lemovaných červených čiapkach s brmbolcom.

„Čo si dáš?“ obrátil som sa pri bare k Anne. Musel som prekričať okolitý hluk.

„Pivo a zrejme nejakého dvojitého panáka.“

„Čo?“

„Dvojitého panáka. Mám chuť na dvojnásobnú dávku alkoholu.“